

Beda.

V črni pajčolan zavita
Je krožila okrog hiše,
Vedno bliže, vedno bliže,
Stopala je vedno tiše.

In čez hišni prag je spela
V črnem plašči žena bleda,
Pristopila je k rojencu
Žena-rojenica — beda.

Vzela je v naročje dete
Kaj mu pač je šepetala — ?
Predno je odšla iz hiše,
Z detetom je zajokala. —

Kristina.

Stava.

Vrti se, vrti velikansko kolo,
Življenja je to loterija,
Vrte se številke z njim mescev in let,
Usoda nam listke odvija...

In stavim naj zá-se številke še jaz
Na sanje te, lepe, radostne;
Za srečo zastavim to gorko srce,
Ljubezen in nade mladostne!

V i d a.

Nesrečnež.

Vaška dogodbica. Napisal Ivan Ivanov.

Tihega Naceta so ga imenovali vaščani. Bil je lep mladenič; le govoril je malo. Svojo ljubezen je razodel rudečelični hčerki starega, bogatega Češnika le z jednim samim žarečim pogledom. Vedeli niso, kako se je to zgodilo, in nihče si ni mogel pojasniti, kako je postal Nace Franičin ljubimec.

Nace je bil čuden človek. Drugi bi se bili veselili te sreče, a on je smatral to kot delo usode, katere ni moči odvrniti. Njemu se je zdela ravna pot najboljša. Vasovati, to se je domislil, kakor je rekel gospod župnik, sam hudobni duh. Zato je premišljeval tri, štiri tedne to stvar in naposled jasno povedal izvoljenki svoje misli.

„Če je prav, da se ljubiva, Franica, ni nama treba skrivati svoje ljubavi, ako me pa ti ne ljubiš“, je dejal tihim glasom, „bilo bi boljše, da vse končava čim prej. — Če me pa le polovico tako kakor jaz tebe, povej mi to takoj, da pojdem še danes k tvojemu očetu in se z njim dogovorim“.

In Franica ga je veselo pogledala ter rekla: „Da!“

Nace je odšel na to mirno domov. Tu je oblekel svoje nedeljsko oblačilo in povrh še dolgo suknjo svojega

rajnega očeta z lepimi, velikimi gumbi, ki so se svetili kakor čisto srebro.

„Je vendar vražja stvar“, si je mislil Nace na potu k Franičinemu očetu, „jaz in edina hči najbogatejšega vaščana, ki ima škrinje napolnjene s trdimi tolarji in ki vsega svojega zemljišča niti v jednom dnevu ne more prehoditi. — Ba! Stari je premeten. Gotovo je že zvedel o najini ljubezni, saj je dosti klepetavih ženic! In on bo že vedel si vse urediti.“

Prišel je do cilja. Postal je nekoliko. Slišal je silno vpitje v hiši. Razločil je glasove starega Češnika in njegovega hlapca Toneta; gotovo sta se prepirala.

„Nisem prišel o pravem času“, si je mislil Nace in se ravno obrnil proti domu, kar je zaslišal votel udarec, kojemu je sledil glasen vsklik. Istočasno so se odprla vrata in rudečelas Tone se mu je zvalil pred noge, pri vratih pa se je prikazal Češnik bledega obraza in stisnenih rok.

„Pes!“ je zaklical na tleh ležečemu, „lahko bi te pogazil kakor črva, tako si ravnal z menoj! Če se mi kmalu ne spraviš odtod, poklicem orožnike, da te bodo vklenjenega peljali iz naše vasi!“

Tone je vstal. Mrko je pogledal svojega gospodarja in se nato oddaljil.

Stari Češnik je stopil k Nacetu, podal mu roko in ga peljal v sobo. Jezno je zaprl vrata in hodil nekaj časa po sobi sèm ter tje.

„Redek gost si, Nace.“ je začel, ko se je nekoliko pomiril. „in prišel si baš o takem času. Ne bom ti pravil, kaj da mi je naredil Tone, pustimo tó! — Povej rajši, kaj je tebe pripeljalo k meni?“

Nace je začel počasi svojo snubitev. Pravil mu je, kako se že dolgo ljubita Franica in on, ter da bi se rada poročila. V mraku ni zapazil temne rudečice, ki je oblila obraz njegovega poslušalca. — Tiho ga je poslušal Češnik, toda ko je Nace končal, in je rekel stari: „Ne!“, skočil je mladenič prestrašen po konci, mené, da je zadela Češnika kap, ki je ječé govoril:

„Tone je bil pameten hudobnež, kajti hotel je od mene le denarja, a ti si mi pa vzel najdražje, mojega otroka. Ali morda se hoče predrznež le šaliti z menoj!“

Nace se ni upal zagotoviti jeznemu starcu, da še ni nikdar tako resno govoril, nego baš danes.

„Poberi se mi,“ je zakričal Češnik in mu pokazal vrata.

Nace ni ničesar odgovoril. Obrnil se je omahujé k vratom. Pri tem je vstopila v sobo slabotna postava.

„Bodi mi pozdravljen, sosed,“ je zaklical Češnik prišlecu, bogatemu vaškemu trgovcu, „veseli me, da ti morem to takoj povedati! Kar se tiče tvojega najstarejšega sina in moje Franice, je vse dobro; drugi mesec bo poroka.“

A teh besed ni več slišal Nace. K sreči se je že oddaljil. —

Češnik prej morda ni resno mislil na Franičino možitev, a ker je sedaj izgovoril odločilno besedo, sta se takoj domenila oba moža gledé ženitve.

Zelo zadovoljen z izidom svojega razgovora se je